

DE CE MICUL BETLEEM?

S-ar

putea să vi se pară caraghios că m-am urcat pe platformă cu paltonul, dar am fost foarte bucuros să prezint bisericii darul pe care mi l-a făcut. L-am văzut pe fratele Neville stând aici sus, îmbrăcat cu costumul acela frumos și m-am gândit că-i stă foarte bine cu el (chiar și adunarea vorbește despre aceasta), așa că m-am gândit să port și eu pe platformă noul meu palton.

Părerea

mea este că noi nu ne vom maturiza niciodată. De fapt eu nici nu vreau să mă maturizez. Ce zici, frate Luther? Nu, eu nu vreau să mă maturizez, ci doresc să rămân întotdeauna copil.

(Fratele

Neville spune: „Frate Branham, am crezut că ai un veșmânt ca lucrătorii din înalta societate. Te-am privit doar cu coada ochiului și m-am gândit că ți-ai pus o mantie.” Fratele Branham și adunarea râd).

Păi

aș putea spune că aveam nevoie de unul, iar acesta este cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Eu apreciez foarte mult gestul vostru. Fratele Roy Roberson este unul dintre cei care au participat la această alegere. Nu știu dacă este aici în dimineața aceasta. Ceea ce pot spune este că alegerea făcută este foarte bună, deci sunt foarte mulțumit.

Noi

toți suntem mulțumiți pentru că ne-am putut întoarce în casa Dumnezeului celui viu ca să avem parte de un timp minunat de părtășie cu minunatul Său Cuvânt.

Dacă

va fi cu voia Domnului, în curând va trebui să plec peste ocean. Acesta este motivul pentru care îi rog pe toți cei care vor, să se roage pentru noi în timpul cât vom fi plecați. S-ar părea că întâlnirile de peste ocean vor fi mai bune pentru că se bucură de un interes deosebit.

Vreau

să vă spun că am ascultat o înregistrare cu una din predicile mele și am rămas foarte surprins, deoarece a fost cea mai săracă predică pe care am auzit-o vreodată. Acest lucru m-a supărat atât de tare încât nici n-am putut mânca. M-a îmbolnăvit pur și simplu. M-am ridicat și am plecat afară, iar în noaptea aceea nu am putut dormi.

Ieri

m-am dus jos, în Kentucky, cu fratele Wood, iar când ne-am întors i-am zis:

„Frate

Wood, nu pot înțelege de ce vin oamenii să mă asculte vorbind, deoarece vorbirea mea este foarte sărăcăcioasă și mă repet tot timpul, iar în ce privește gramatica... nu există deloc. Faptul că totuși oamenii vin la adunările mele, m-a încurajat într-un fel pentru că am înțeles că Cel ce face aceasta este Dumnezeu. Altfel nu ar veni nimeni.

Așa

este. Am vorbit și cu fratele Collins și i-am spus:

„Frate

Collins, îți spun sincer că am 30 de ani de când predic, ceea ce înseamnă că ar trebui să știi deja ce înseamnă o predică. Aceasta este însă cea mai amărâtă predică pe care mi-a fost dat s-o aud vreodată.”

El

este un lucrător metodist, mai bine zis venit de la metodiști, iar fratele lui este chiar în denomi-națiunea metodistă. Și acest frate mi-a zis:

„Păi

frate Branham, este adevărat că gramatica și punctuația ta pot lăsa de dorit, dar te-ai gândit vreodată la cel care a predicat în ziua de rusalii și care nu știa nici măcar să-și scrie numele? Mă refer la Petru, desigur.”

Vedeți

ce îl poate face pe un om să-și ia privirea de acolo? Voi ascultați aceste transmisii radio, dar tot ce prezintă ei acolo este scris și aranjat corect înainte de a fi citit.

Eu

am stat cu Charles Fuller când a predicat. Tot ce a spus a fost citit începând de la pagina 1, 2, 3, 4 și așa mai departe, până la sfârșit, și cronometrat. Totul a fost cenzurat de radio.

L-am

văzut și pe Billy Graham cum stătea și citea cât putea de repede ceea ce era scris deja, dar necazul meu este că nu am putut citi niciodată. Dacă mi-aș scrie predica, nu aș putea s-o citesc, ceea ce înseamnă că totul este doar harul Lui măreț care face totul pentru noi. (Amin).

Am

ascultat și o bandă pe care era înregistrat un rând de rugăciune, dar pot să vă spun că nu am fost mulțumit nici de desfășurarea acestuia. Rândul de rugăciune nu merge corect. Mă gândesc că dacă procedez așa toată lumea va ști despre persoanele respective înainte ca ele să creadă. Acesta este motivul pentru care începând de anul viitor aș vrea să schimb aceste lucruri. Dacă voi chema rândul de rugăciune, iar Dumnezeu îmi va descoperi ceva cu privire la cineva care nu

are un număr, îi voi lăsa pe toți ceilalți și mă voi ocupa de el. Oamenii știu cine sunt, de unde sunt și ce au făcut, dar în felul acesta vor afla ce anume din viața lor nu este în ordine cu Dumnezeu. Înțelegeți? Deci mă gândesc că s-a făcut deja o mică schimbare, frate Leo, și cred că Dumnezeu ne va ajuta și anul viitor.

Cred

că deseară va fi serviciu aici, în Tabernacol, și voi participa și eu la el împreună cu fratele Ruddell. Am înțeles că frații vor petrece împreună ajunul Anului Nou și mă gândesc să vin și eu pentru că întotdeauna am dorit să fiu cu voi. Joi seara voi fi aici la serviciul din ajunul Anului Nou, apoi vom pleca la Chicago, la Philadelphia și mai departe peste ocean.

În

ce privește dimineața aceasta, aș vrea să terminăm mai repede pentru că avem niște interviuri și servicii.

Vă

pot spune că sunt foarte recunoscător Domnului pentru rezultatele obținute în urma ultimului serviciu de rugăciune. Este minunat ce poate face Domnul atunci când poporul Lui se adună împreună.

Cred că cei ce se adună în Numele Domnului și se roagă, sunt ascultați de Dumnezeul cerurilor!

Haideți deci să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune în care să Îl căutăm ca să primim inspirația de care avem nevoie pentru acest Mesaj.

Doamne, Tu ai fost scăparea și tăria noastră în

toate generațiile. Părinții noștri s-au încrezut în Tine și nu au fost dezamăgiți. Ei au crezut în Numele Tău sfânt și au fost făcuți lumini strălucitoare, iar noi privim spre ei sau cum spune poetul, „Privim la urmele lăsate pe nisipul timpului.”

Tată,

am văzut că cei care s-au încrezut în Tine, fără să se îndoiască vreodată, au biruit. Chiar dacă au trecut prin ape adânci, chiar dacă au avut încercări mari și au fost prigoniți, în final i-ai scos mai mult decât biruitori pentru că aceasta este făgăduința pe care ai dat-o în Cuvântul Tău.

Rugămintea

noastră este să binecuvântezi această biserică mică. Binecuvântează-l pe păstorul ei, pe bunul nostru frate Neville și familia lui. Te rugăm să fii cu el în anul care vine și să-l ungi mai mult în lucrarea la care l-ai chemat.

Întărește

sănătatea familiei lui și pe micuții care urmează să vină. Ține-l tare și sănătos și binecuvântează fiecare mădular al acestei biserici.

Binecuvântează

comitetul de diaconi și administratorii care sunt și ei slujitori buni. Binecuvântează-i pe toți oamenii care vin aici, și pentru care Îți suntem recunoscători, Doamne. Mi se bucură inima când mă gândesc că pe locul unde cu ani în urmă era o baltă, astăzi se ridică această casă luminoasă pentru slava Împărăției lui Dumnezeu, iar rugăciunea mea este ca ea să reziste până la venirea lui Isus.

Doamne,

fă ca multe suflete care au fost aici să iasă în ziua aceea afară, spălați în sângele Mielului.

Știm

că în timp ce vom deschide Cuvântul Tău, Tu ne vei da un titlu, și Te rugăm să Îl ungi. Fă-L să meargă direct în inimile oamenilor ca să le facă bune. Fă din necredincioși, oameni credincioși și întărește-i pe creștini. Vindecă bolnavii și dă curaj celor descurajați.

Te

rugăm să tai împrejur buzele celor care vor vorbi și urechile care vor auzi, căci Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Vreau

să anunț un text micuț care mi-a mers la inimă încă de duminica trecută. Vorbeam despre înțelepții care au venit din Est ca să Îl vadă pe Isus. Și în timp ce studiam, m-a izbit un text din care aș vrea să vorbesc astăzi, subiectul ales fiind: **„De ce micul Betleem?”**

Pentru

aceasta aș vrea să citesc din cartea prorocului **Mica capitolul 5.2:**

„Și

tu, Betleeme Efrata, măcar că ești mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremurile străvechi, până în zilele veșniciei.”

În Palestina erau multe orașe mari, cunoscute și vestite de-a lungul istoriei. Atunci de ce a ales Dumnezeu micul Betleem ca să fie locul nașterii Fiului Său? Acolo erau orașe mult mai mari, cum este de exemplu mândra capitală Ierusalim, unul din cele mai mari orașe ale țării.

Totuși,

Dumnezeu a ales micuțul Betleem ca loc de naștere pentru Fiul Său, iar dacă așa

a hotărât El, așa este, deoarece Scriptura spune în Psalmul 15 că nimic nu este la voia întâmplării. Dumnezeu a știut totul dinainte, deci ceea ce s-a întâmplat acolo nu a fost întâmplător. Cu alte cuvinte, s-a întâmplat așa pentru că așa a vrut Dumnezeu.

Totuși,
noi cu mințile noastre limitate ne întrebăm de ce a ales Împăratul cerurilor un loc atât de neînsemnat, când putea alege capitala?

Mai
mult, existau o mulțime de orașe cu un puternic fundament spiritual, cum ar fi de exemplu, Silo. Silo era un foarte vechi loc de închinare din Israel... Acolo s-a odihnit odinioară chivotul Domnului. Deci de ce nu a fost ales Silo?

Apoi
era Ghilgalul, un alt mare oraș spiritual al închinării. De ce nu a ales Dumnezeu Ghilgalul?

Și
mai era un loc care putea fi ales: Sionul. De ce nu s-a născut în Sion, o cetate importantă, pentru că acolo a binecuvântat Domnul în toate timpurile pe poporul Său?

Tot
în Palestina era și Hebronul, o cetate de refugiu și de siguranță. La fel era și Ramot din Galaad, un alt loc de refugiu în care oamenii puteau veni și care era un loc potrivit pentru nașterea Lui.

Mă
bucur însă pentru că cele mai neînsemnate lucruri sunt importante pentru

Dumnezeu. Uneori lucrurile mici le țin pe cele mari împreună. Toate lucrează împreună, așa cum a hotărât Dumnezeu, asemenea unui angrenaj de roți dințate. Ele nu vor greși niciodată ci vor împlini întocmai planul Lui.

Când

începem să ne gândim: „Cine este în spatele tuturor lucrurilor? Care este principalul resort ce ține întreaga economie a lui Dumnezeu?”, Biblia ne răspunde simplu: „Duhul Sfânt”. Lucrurile nu sunt lăsate în mâna unui om, ci sunt în mâinile Duhului Sfânt. El este Resortul principal care chiar dacă nu poate co-opta restul instrumentelor, va lucra perfect și va arăta exact timpul lui Dumnezeu.

Acest

lucru ne dă o mare mângâiere deoarece știm că în ciuda faptului că suntem un grup mic de oameni, neînsemnat pentru lume și denominațiuni, totuși Dumnezeu ne folosește pentru că așa procedează El.

De

altfel Biblia spune: *„Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”* (Luca 10.32). Ce consolare! Și eu știu că pe cât este de sigur că Isus a trebuit să se nască în micuțul Betleem, tot atât este de sigur că micuța Lui turmă va primi Împărăția, pentru că așa este scris; iar Biblia a fost scrisă prin inspirație, ceea ce înseamnă că nu poate greși.

Deci

Biblia ne dă nădejdea că va fi o turmă mică, credincioasă, care va primi Împărăția, iar eu cred că sunt unul din această turmă.

Noi

toți suntem familiarizați cu istoria Israelului, cum au ajuns ei în Palestina prin împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu și cum a împărțit Iosua țara pentru

fiecare seminție în parte.

Ați

știut că el a făcut împărțirea prin inspirație? De altfel și mamele celor doisprezece patriarhi le-au pus numele tot prin inspirație, arătând astfel locul unde urmau să se așeze urmașii lor, adică semințiile.

Vorbind

despre inspirație, trebuie să vă amintesc că toată Biblia este inspirată.

Fiecare Cuvânt al ei este inspirat și de El atârnă destinația veșnică a sufletelor, pentru că ea este Cuvântul Dumnezeului celui veșnic și nemuritor.

Când

acele mame i-au născut pe cei doisprezece patriarhi, ele s-au exprimat cu voce tare arătând poziția pe care semințiile lor aveau să o ocupe în țara făgăduită câteva sute de ani mai târziu, iar Iosua le-a așezat exact acolo unde trebuiau să fie, prin inspirație.

Și

este ciudat că atunci când Iuda și-a primit partea lui în țară, Betleemul nici nu a fost menționat. Totuși era acolo. Cred că Rebeca a fost îngropată acolo. Probabil era doar un sătuc, pentru că dacă citiți în Iosua 15 veți găsi că acolo au fost 115 cetăți mari, care au revenit seminției lui Iuda, pe lângă satele și orașele mai mici. Poate că atunci când a fost împărțită țara, Betleemul era atât de mic încât nici n-a fost menționat.

El

a fost întemeiat de Salma, fiul lui Caleb. Biblia spune că el a fost părintele, adică fondatorul Betleemului. Probabil s-a așezat acolo și a început un fel de afacere care a dus la înflorirea comerțului. Mai târziu vom vedea că tot ținutul era gelos pe bucățița aceea de pământ pentru că era zona cea mai

fertilă din toată Palestina. Aveau lanuri de grâu și de porumb, plantații de măslini și acolo a locuit și curva Rahav.

Noi cunoaștem povestea ei, dar haideți să o zugrăvim puțin așa cum era ea, o tânără frumoasă care din pricina greutăților vieții și fiindcă era păgână, a ajuns să ducă o viață ușoară.

Adevărul este că de multe ori oamenii sunt împinși de anumite împrejurări spre viața pe care o duc.

Cu o seară în urmă am fost la închisoare să văd un om care tocmai a primit sentința. L-am luat de mână și am început să vorbesc cu el:

„De ce ai făcut un asemenea lucru?” Și omul acela a început să-mi povestească tot ce l-a împins spre acea faptă.

„Vezi,” i-am spus, „aici este necazul. Ai permis să fii împins spre o asemenea faptă. Nu ar fi trebuit să îngădui așa ceva. N-ar fi trebuit să bei. Și eu sunt nervos uneori, dar nu este nevoie să beau din cauza aceasta.”

Când această tânără Rahav, a auzit pentru prima dată de Israel și de Dumnezeu care le răspundea la rugăciuni; când a auzit că era un Dumnezeu al minunilor, un Dumnezeu care a deschis Marea Roșie înaintea lor și le-a dat mană în pustie, a fost cuprinsă de o mare frică. Dar când a auzit mesajul adus de cei doi

predicatori trimiși de Iosua, l-a acceptat imediat în inima ei, ceea ce i-a adus o mare liniște. Și semnul că le-a primit mesajul a fost acel fir cărămiziu atârnat la fereastră, care garanta siguranța pentru casa ei.

Aș

mai putea adăuga ceva aici. Voi știți că Rahav simbolizează biserica dintre neamuri. Ea era o fată dintre neamuri și îi simbolizează pe cei care primesc mesajul Domnului.

Noi

toți am fost prinși în curvie spirituală împotriva Dumnezeului cerurilor, în tot felul de religii și culte, dar când am aflat că și astăzi mai există un Dumnezeu viu care poate face minuni, am primit de îndată mesajul Lui și astfel a fost aplicat Sângele Domnului Isus – frânghia cărămizie.

Ca

să nu mai intrăm în detalii, voi știți că Rahav a atârnat acel fir cărămiziu la fereastra ei ca să poată fi văzut de toți.

Și

sângele a fost expus vizibil. Da, așa trebuie să fie expus sângele: la vedere, pe partea dinafară a zidului ca să arate că înăuntru s-a întâmplat ceva.

Așa

procedează un credincios adevărat al lui Isus Hristos. Pe dinafară este expus sângele Domnului Isus care arată că la interior s-a întâmplat ceva.

Atunci

când trâmbițele judecății au început să sune și mânia lui Dumnezeu a căzut asupra Ierihonului, acel fir cărămiziu a atârnat ca un semn de aducere aminte înaintea Lui.

Lui

Dumnezeu Îi place să vadă întotdeauna Semnul: Sângele: „*Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă tine.*” (Exod 12.13).

Vedeți,

El a văzut semnul, așa că atunci când Duhul Sfânt a cutreierat pământul și a zguduit acele ziduri puternice – unele dintre ele având o grosime de douăzeci de picioare -, din partea unde se afla firul cărămiziu, semnul, nu a căzut nici măcar o pietricică. De ce? Pentru că acea sfoară cărămie arăta că acolo se află un credincios adevărat care stă sub protecția Dumnezeului celui viu.

Vedeți?

Indiferent unde vă aflați, El vă găsește dacă veți accepta acel fir cărămie care străbate întreaga Biblie.

Și

noi vedem că ea a fost adusă înăuntru ca unul dintre israeliți. Apoi s-a îndrăgostit de unul dintre comandanții oștirii lui Israel, de Salmon, cu care s-a și căsătorit. Și când a fost împărțită moștenirea, ea și iubitul ei soț au trăit în Betleem.

Acum

începe să se deschidă, nu-i așa? (Amin). Vedeți? Începe să se deschidă.

Rahav

a fost o mireasă dintre neamuri pentru un evreu. De ce? Pentru că a crezut în lucrurile supranaturale ale lui Dumnezeu. Și vedeți? Ea a ieșit dintr-o casă cu renume rău, dintr-o casă de prostituție, dar prin credința puternică pe care a avut-o în Dumnezeu și prin convertire, a ajuns într-o casă frumoasă din Betleem. Ce diferență!

Așa

se întâmplă și cu noi toți. Dintr-o casă de necredință și de fapte imorale ajungem într-un loc minunat, în Hristos. De la ridicol la sublim – aceasta se întâmplă prin convertirea noastră. Și ați observat? Rahav s-a căsătorit cu un prinț al casei lui Iuda, cu un comandant. Acel comandant îl reprezintă pe Hristos care și-a luat o mireasă dintre neamuri.

Rahav

era cea mai josnică, din locul cel mai de jos, și este un tip al Bisericii dintre neamuri.

Ei

au avut o casă drăguță în Betleem. Cât este de frumos să te gândești la câmpurile cu grâu de acolo, care vor fi pâinea pentru întreaga lume.

Nu-i

deci de mirare că Isus a trebuit să se nască acolo, pentru că El este Pâinea vieții.

Acolo

veneau toate popoarele pentru grâul lor, pentru porumbul lor, căci în Betleem erau cele mai fertile pământuri, iar acel prinț evreu și-a dus mireasa dintre neamuri sus, în Betleem, într-un loc unde era belșug de pâine.

Și

din această poveste romantică vedem că lui Salmon i s-a născut un fiu, căruia i-a pus numele Boaz. Noi știm cu toții și frumoasa lui poveste, Boaz fiind întâiul născut al lui Salmon și al curvei Rahav.

Și

iată că mulți ani mai târziu după ce Naomi a părăsit Israelul și s-a alăturat

moabiților, aceștia s-au purtat rău cu ea. Ea avea părtășie cu restul credincioșilor, dar s-a unit cu cei care au alunecat și a plecat într-o altă țară, într-un alt popor. Cu alte cuvinte, a părăsit biserica adevărată ca să meargă puțin în lume și s-a atașat unei biserici sociale care credea în tot ce părea bun. Acolo ea și-a pierdut soțul. Și nu trebuie să fii neapărat într-o moarte fizică. Tu poți să-ți pierzi soțul sau soția într-o moarte spirituală, de aceea ar fi bine să stai în locul unde ești acoperit de sânge. Indiferent cât de mari sunt ceilalți, câte turlle frumoase au bisericile lor sau cât de frumos le bat clopotele, mai bine stai acolo unde sângele acoperă păcatele oamenilor. Altfel, v-ați putea pierde unul pe altul. Mai mult, L-ați putea pierde și pe Domnul și astfel să rămâneți izolați.

După

ce și-a pierdut soțul și fiii, Naomi s-a întors înapoi, pentru că în cetatea aceea nu mai era nici o trezire.

O,

cât aș vrea să mă opresc câteva minute aici! Cum aș culege câteva lucruri și vi le-aș arăta ca să vedeți câte din bisericile care s-au dus mai stau sub sânge.

Acolo

este locul de locuit. Înăuntru sau afară, sus sau jos, aici sau oriunde ai fi, stai sub sânge.

Dar

Naomi s-a gândit că ar fi mai bine să se alăture acelui grup, pentru că în țara ei începuseră necazurile – nu se mai găsea Pâine spirituală. Dar Dumnezeu o va restitui: *„Eu vă voi restitui, zice Domnul...”* de aceea: rămâi în ogorul original.

Și

noi am văzut ca Naomi a început să tânjească să meargă înapoi pentru că auzise

de o mare trezire, iar dacă sunteți atenți, vedeți că ea s-a întors în timpul secerișului, în timpul vânturatului. Cu alte cuvinte, ea s-a întors când avea loc o mare trezire. Nu-i mai rămăsese nimic; nu mai avea nimic.

Orpa,

una din nurorile ei, când a privit spre ceea ce urma să sacrifice, ea fiind un tip spre biserica modernă, a zis: „O, dacă mergi acolo trebuie să renunți la dans, la petreceri, la cluburile noastre sociale...” așa că a plâns, și-a sărutat soacra și s-a întors la ale ei.

Dar

aici este un tablou minunat. Acolo mai era și tânăra Rut, care este un tip spre mireasa dintre neamuri. Și ea a sărutat-o pe soacra ei, dar apoi i-a zis:

„Voi

părăsi totul și voi merge cu tine. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu. Unde vei muri tu, acolo voi muri și eu. Unde vei fi îngropată tu, voi fi îngropată și eu.” (Rut 1.16-17) Asta-i tot.

Vedeți?

Asta vrea Dumnezeu. Lui nu-i trebuie un credincios de graniță, de jumătate, ci vrea unul hotărât, predat deplin pentru Împărăția Lui.

Ca

s-o descurajeze, Naomi i-a zis lui Rut: *„Mai bine întoarce-te la poporul tău. Eu sunt bătrână ca să mă mai mărit și să*

am alți fii.” Voi știți că legea cerea ca nora văduvă să aștepte

până va crește celălalt fiu, fratele mortului, ca să-i ridice sămânța, dar

Naomi nu mai avea alți fii. Și Naomi a

adăugat: *„Și chiar dacă așa avea un fiu, tu vei fi prea bătrână ca să te mai căsătorești cu el, așa că întoarce-te la poporul tău.”*

Dar

Rut a răspuns: „Nu mă întorc înapoi!”

Vedeți,

în inima lui Rut a venit credința întemeiată pe Adevărul lui Dumnezeu, iar aceasta a făcut-o să se țină de Naomi și să spună categoric: „Voi merge cu tine!” Îmi place aceasta.

Noi

știm că în timpul acela era acolo Boaz, care este Domnul secerișului. El era rudă cu Naomi și a văzut-o pe Rut într-o mică misiune, adunând fiecare spic pe care-l găsea și care avea boabe pe el, pentru că aceasta însemna viață pentru ea. Fiind stăpânul secerișului, Boaz le-a poruncit secerătorilor să lase câte un braț de spice pentru ea, așa că Rut aduna totul cu bucurie. În ziua aceea a adunat un șorț plin. Și când Boaz, domnul secerișului, a ieșit, a privit spre Rut și a văzut credințioșia și inima ei curată, s-a îndrăgostit de ea.

Boaz

Îl simbolizează pe Hristos. Unde este el? În Betleem. Unde venea Rut? La Betleem. Unde a adunat ea spice? În Betleem.

Puteți

vedea însemnătatea spirituală care se desprinde din acest tablou?

Dumnezeu

a știut de la început.

Ea

a început s-o întrebe pe soacră-sa ce trebuie să facă, iar în final s-a căsătorit cu Boaz. Vedeți? O femeie dintre neamuri s-a căsătorit din nou cu un prinț din Iuda și au trăit la Betleem.

O,
micule Betleem, nu ești cel mai mic dintre orașele Palestinei? Totuși Dumnezeu a fost mulțumit ca Fiul Său să Se nască acolo. El știe toate lucrurile și face ca totul să fie bine.

Deci

Rut s-a căsătorit cu Boaz. Tabloul acesta este prea frumos ca să treacă fără să ne oprim puțin la el.

Rut

era dintre neamuri și nu avea nici o moștenire între evrei. Naomi era cea care avea o moștenire, dar toate bunurile ei au fost vândute și a trebuit să plece pentru că a fost excomunicată.

Dar

când s-a întors, acolo era o persoană care putea să răscumpere tot ce pierduse ea; o rudă apropiată.

Boaz

știa aceasta și a trebuit să facă ceva ca s-o poată lua de nevastă pe acea femeie dintre neamuri. Ce anume trebuia să facă el? Să cumpere țarina pierdută de Naomi pentru că în felul acesta o cumpăra și pe Rut.

Cel

care făcea răscumpărarea trebuia să fie rudă, deci un răscumpărător înrudit. Aceasta era legea răscumpărării.

Singura

cale ca Hristos să poată răscumpăra Israelul căzut , era să devină o Rudenie. Singura cale prin care Dumnezeu putea răscumpăra rasa umană era ca El Însuși să vină în trup de carne, ceea ce înseamnă că Isus era Dumnezeu înrudit cu rasa

umană. El era Emanuel înrudit cu noi.

Dumnezeu

nu a luat chipul unui înger, ci a luat chipul unui slujitor care a spălat picioarele ucenicilor și a trăit asemenea oricărui alt om.

Odată

El a spus că vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar El nu a avut unde să își plece capul. El a mâncat, a băut, a plâns, a râs, exact ca ceilalți oameni, dar era Dumnezeu, nu un simplu proroc.

Priviți

unde S-a născut această rudenie a rasei umane: la Betleem.

Când

Boaz a răscumpărat-o pe Rut, a trebuit să facă o mărturisire publică pentru a arăta că a răscumpărat toată moștenirea lui Naomi. Astfel, el s-a dus la poarta cetății și i-a

chemat pe bătrâni ca să le facă cunoscut că în ziua aceea a adus înapoi tot ce a pierdut Naomi. Și-a scos încălțăminte din picioare înaintea lor și a spus: „Dacă cineva are ceva împotriva, să o spună acum, altfel aceasta este dovada că am răscumpărat tot ce era pierdut.”

Oh,

binecuvântat să fie Numele Domnului! Răscumpărătorul nostru a venit, Isus din Nazaret născut în Betleem. El a stat pe vârful Golgotei, ridicat între cer și pământ, ca dovadă că a răscumpărat tot ceea ce pierduse omenirea.

Cum

pot disprețui oamenii vindecarea divină și puterea învierii Domnului Isus, când El a făcut o mărturie publică pe Calvar? El a răscumpărat sufletul nostru,

trupul nostru și tot ce era pierdut.

Răscumpărătorul

nostru înrudit a venit și S-a făcut trup. El a locuit printre noi și a mărturisit că „Totul s-a sfârșit!” Ce s-a sfârșit? Stăpânirea vrăjmașului. Noi pășim în moștenirea noastră și pe măsură ce trec zilele, suntem mai aproape, tot mai aproape.

După

ce Boaz și Rut s-au căsătorit, au avut un fiu: pe Obed, care a fost tatăl lui Iese, tatăl lui David.

Marele

proroc Samuel a venit la Iese (Isai) și a zis: *„Dumnezeu l-a ales pe unul din fiii tăi ca să domnească peste poporul Său.”*

Noi știm că el l-a uns ca împărat pe fiul cel mai mic, care era păstor. El a fost uns înaintea tuturor fraților săi, ca mărturie că Dumnezeu l-a uns împărat. Unde era el? La Betleem. Glorie lui Dumnezeu!

David

s-a născut în Betleem, iar Fiul său mai mare, Isus, trebuia să se nască tot în Betleem. Dar Isus nu era doar Fiul, ci era și Rădăcina și Vlăstarul lui David. El a fost înainte de David și va fi și după David; a fost din veșnicie în veșnicie. Dar după trup, pentru ca toate lucrurile să se împlinescă, El era Fiul lui David și urma să se nască mai târziu, în același Betleem.

Nu

știu dacă ați observat, dar acolo a lucrat o mare taină; o taină pe care nu a înțeles-o nimeni.

Același

lucru se întâmplă în Betleemul de astăzi al lui Dumnezeu. Lucrează un semn tainic pe care se pare că nu-l înțelege nimeni. Este ceva ce trece pe deasupra înțelegerii tuturor oamenilor. Se pare că nu-l pot prinde, orice s-ar întâmpla. Referitor la partea supranaturală a lucrurilor care se fac, oamenii spun: „Păi, cred că nu e nimic rău în asta.” Și merg mai departe. Dar ei nu înțeleg. Nu pot să-l cuprindă.

Aceasta

a făcut Dumnezeu în Betleemul din Iuda. El lucrează toate aceste lucruri mici care se mișcă și vin spre un singur Cap.

Când

a fost uns împărat, David era doar un băiat neînsemnat la înfățișare, dar cu siguranță în inima lui a fost ceva ce i-a plăcut lui Dumnezeu. Probabil că ceilalți frați ai lui arătau foarte bine în mantiile lor arătose, dar prin alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu a arătat clar spre ce privește El: nu spre o frumusețe exterioară, aparentă, ci spre interiorul omului, spre inima lui. Dumnezeu știa ce e în inima lui David, indiferent cum îi stătea cu coroană. Știa că avea să fie un om după inima Lui, ceea ce s-a și întâmplat. De aceea, uleiul a fost turnat peste David, al cărui nume înseamnă „Preaiubit”.

Mulți

ani mai târziu, a fost bine reprezentat în Isus, Cel Preaiubit, care avea să vină și să împlinească toate lucrurile ce fuseseră făgăduite.

Toate

acestea s-au întâmplat în micuțul Betleem.

Acolo,

pe același deal unde, cu mulți ani în urmă David își mânase turmele, îngerii au cântat prima colindă: „În cetatea lui David S-a născut un Mântuitor.”

Prima

apariție cu o colindă, a îngerilor, nu a avut loc la Ierusalim – marea biserică, nici la Ghilgal, nici la Silo, unde avea loc o închinare continuă, ci a fost în Betleem, unde Duhul lui Dumnezeu se mișca în mod misterios și a adus ceva.

Acolo

trebuia să vină Hristos. Era chiar în același orașel în care se mai născuse un împărat. El îi-a găsit adăpost în această micuță cetate – Împăratul împăraților și Domnul domnilor, acolo unde nu numai Samuel a turnat ulei, ci Dumnezeu însuși L-a turnat peste lume pe Hristos Domnul.

Îngerii

au vestit venirea Lui și le-au cântat păstorilor de pe înălțimile dealurilor. Vedeți cât de mare este taina lui Dumnezeu? El a fost născut în acea cetate a pâinii pentru că era Pâinea vieții.

„Cine

mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6.54).

Betleem.

„Bet” în evreiește înseamnă „Casă”, iar „El” este „Dumnezeu”. „El” este abrevierea de la „Elohim”. Casa lui Dumnezeu în care a fost așezată Pâinea vieții. În evreiește, terminația „eem” înseamnă „o bucată de pâine”. Ce a fost El? Casa Pâinii lui Dumnezeu.

Unde

în altă parte s-ar fi putut naște? El a fost ascuns de toată lumea, iar prorocul a spus clar: „El va ieși din Betleem”. Totuși oamenii priveau spre Ierusalim, însă El a venit în Betleem pentru că acolo este Casa de Pâine a lui Dumnezeu. El era Coșul cu pâine trimis de Dumnezeu pentru lume.

Acesta

este motivul pentru care nu se putea naște decât în Betleem. Acolo era casa Pâinii Întregului Israel, iar El era Pâinea Vieții venită din ceruri, Mana spirituală. Trebuia să vină din Betleem, pe linia pâinii, locul unde era cuptorul de pâine.

Fiind

Pâinea vieții, Isus a spus că „*Cel ce va mânca din acea Pâine, nu va muri.*”

Un alt lucru pe care nu vreau să-l las neamintit

este timpul când David a trecut prin cea mai grea perioadă a vieții, când era fugar. El era deja uns și știa că este viitorul împărat, deoarece așa îi spusese Dumnezeu, dar cu toate acestea era urât și se afla între două focuri: de-o parte erau filistenii, iar de cealaltă parte era Saul. Și el (David) era un om fără națiune.

Exact

așa este Biserica adevărată a lui Dumnezeu, fără nici o denotațiune sau ceva de felul acesta. Ea stă singură dar are ungerea turnată peste ea și știe aceasta.

David

a trebuit să se ascundă în pustie, în peșteri, fiind însoțit de câțiva slujitori credincioși – cei care L-au crezut pe Dumnezeu când a spus că el va fi împărat.

Așa

sunt și credincioșii astăzi: ei se ascund dintr-un loc în altul dar știu că El este Împăratul.

Oamenii

râd de ei și îi numesc „tremurici sfinți” sau mai știu eu cum, dar acești

viteji ai Fiului lui David stau credincioși la datorie.

Vitejii

care erau cu David stăteau numai de partea lui. Dacă vreun filistean s-ar fi apropiat, ei trebuiau să lupte, iar David se întreba mereu: „Cum este posibil, Doamne?”

Voi

știți că păstorii trec uneori prin situații despre care adunarea nu știe nimic, căci se gândesc la făgăduințele lui Dumnezeu – de ce nu se împlinesc? Ei nu spun nimic adunării sau fraților asociați, dar adevărul este că un conducător adevărat este frământat de multe probleme în inima lui.

David

stătea acolo și inima lui ardea. Era în mijlocul urii, iar filistenii trăgeau foloase din dezbaterea care era între Saul și el. Saul îl căuta peste tot, iar filistenii îi căutau pe evrei.

Vorbim

despre un timp de confuzie, iar astăzi este la fel.

David

s-a refugiat în locul lui micuț, în micuțul adăpost pe care l-a găsit, apoi s-a suit pe munte și în timp ce gâtul i se usca de sete și teama îi tulbura inima, se gândea: „O, cum este posibil, Dumnezeule? Tu ai turnat ulei peste mine, nu pentru că așa am vrut eu ci pentru că Tu m-ai ales. De ce m-ai luat dintre oile mele și ai spus că m-ai rânduit să domnesc peste poporul Tău, iar acum m-ai adus aici între două focuri?”

Aceasta

era frământarea din inima lui. Stătea sus pe deal și privea în vale, iar

filistenii au venit și s-au oprit în Betleem, cetatea lui natală. Toată cetatea, și nu numai cetatea ci și casa tatălui său Isai, se afla sub stăpânirea dușmanului. Mai mult, propriul său popor, propria biserică era împotriva lui. Astfel, deoparte luptau împotriva lui, filistenii, iar de partea cealaltă lupta propriul său popor. David era în situația aceasta nu pentru că așa a vrut, ci pentru că a fost forțat să ajungă acolo.

De

multe ori, și noi suntem forțați să spunem sau să facem lucruri pe care nu am vrea să le spunem sau să le facem – mă refer la un slujitor spiritual adevărat, care este silit să facă uneori aceasta. El trebuie să-și ia partea lui și să-și arate adevărata față.

„Eu

voi lua calea cu cei disprețuiți ai Domnului,” spune o cântare.

Cam

aceasta era starea în care se afla David în timp ce se plimba înapoi și încolo și privea de-a lungul văii. Acolo era casa tatălui său aflată sub ocupația filistenilor, iar de partea cealaltă era Saul. David vedea cum vremurile mărețe ale Israelului s-au dus și cum biserica s-a rupt în diferite grupări, așa că stătea acolo neștiind ce să facă, dar conștient de faptul că ungera Domnului era peste el. Însă nu numai el știa că ungera era peste el și că urma să fie împăratul lui Israel, ci și vrăjmașii lui știau aceasta. Aleluia!

Și

noi știm Cine trebuie să fie Împărat! Nu contează cine va fi președinte, deoarece știm că El trebuie să fie Împărat. Știu că este greu să stai liniștit în asemenea condiții, dar Dumnezeu să-mi ajute să închid ochii pentru denomițuni și pentru celelalte lucruri, și să privesc prin ochiul duhovnicesc spre Împăratul care vine. Îl voi sluji pe El, chiar dacă moartea mă va birui, chiar dacă cei dragi mă vor părăsi, chiar dacă denomițunea și toți ceilalți, se vor ridica împotriva mea. Eu voi sta lângă El, asemenea

luptătorilor lui Dumnezeu; așa cum au stat vitejii lui David alături de domnul lor. Ei au sabia în mână și merg tot timpul înainte.

Dușmanul

spune: „Ar trebui să bei și tu puțin și să fii mai sociabil!”, dar luptătorul adevărat răspunde: „Eu nu mă atinge de lucrurile necurate!” Amin! Vedeți? Vrăjmașul spune: „De ce nu renunți la învățătura aceea a ta, în care te încrezi?” Dar adevăratul luptător răspunde: „Eu Îl cred pe Dumnezeu și rămân cu El.”

Iată!

Aceștia sunt adevărații luptători!

„O,
dar nu există vindecare divină!”

„Așa
crezi tu, dar eu știu mai bine!” Vedeți?

„Nu
există botez cu Duhul Sfânt! Zilele acelea au trecut.”

„Așa
crezi tu! Ai venit prea târziu, pentru că eu L-am primit deja!”

Ei
știau că ungerea era peste flăcăul acela neînsemnat, știau că el va fi împărat, dar David era tulburat în inima lui. Eu îl pot înțelege bine, de aceea haideți să-l privim puțin.

El

se gândea: „O, iubitul meu oraș Betleem! Acesta este locul în care au avut loc marile lucrări ale lui Dumnezeu, unde s-au născut părinții mei și părinții părinților mei. Eu am fost un simplu păstor, dar Tu, Doamne, ai turnat untdelemn pe capul meu și ai spus că voi fi împărat peste poporul Tău, iar eu Te cred.” Amin.

Apoi,

s-a dus înapoi, a privit în jos și s-a gândit: „Uite, acolo jos, în micuțul oraș în care m-am născut, este grupul acela micuț alături de care umblam în zilele bune.”

Ar

fi bine pentru metodiști să privească înapoi, la zilele lor bune, când erau doar câțiva, dar stăteau sub puterea lui Dumnezeu și își aruncau apă pe față.

Ar

fi bine ca și voi, bapțiștii, să vă uitați înapoi de unde ați venit. Și la fel ar trebui să faceți voi, penticostalilor. Așa este.

Și

stând acolo, David continua să se gândească: „Îmi amintesc de nopțile când stăteam sus pe dealuri; îmi amintesc cum priveam stelele și cum a vorbit Dumnezeu inimii mele! Îmi amintesc cum odată, în timp ce priveam norii și pășunile verzi, Duhul Domnului a venit peste mine, și am început să cânt în Duhul: *„Domnul este Păstorul meu... Chiar dacă aș păși prin valea umbrelor morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.”* (Psalmul 23.1,4).

O,

vai! Și iată-l acum chiar în ghearele morții, prins între focul vrăjmașilor săi.

„Unde

sunt acele vremuri bune, când Duhul era cu mine și când Dumnezeu mă călăuzea? Atunci Îi cântam laude și mă bucuram cu El. Îmi amintesc că odată a venit un leu și mi-a luat o oaie, dar Duhul Domnului a venit peste mine, am alergat după el, l-am apucat și l-am rupt în bucăți. Îmi amintesc acea eliberare. Îmi amintesc și seara când a venit un urs mare și mi-a luat o oaie, dar l-am omorât iar oaia am eliberat-o. O, acele mari eliberări!

Îmi

amintesc cum Îi cântam laude în copilărie, când păstoream oile. O, Dumnezeule, du-mă înapoi în acel loc și lasă-mă să păstoresc oile din nou! Dă-mi înapoi turma mea de oi și lasă-mă să fiu singur cu ele, ca să Te pot lăuda.”

Poate

că uneori când suntem în toiul luptei, gândim și noi așa, iar atunci trebuie să se întâmple ceva. Odată, am fost copii, dar acum suntem adulți, iar bătălia este în toi.

Îmi

amintesc de timpul când aveam rumeguș pe jos, iar oamenii săreau și strigau de bucurie. Dar astăzi nu mai este așa.

Bătălia

continuă. Eu nu mai sunt același predicator tânăr, ci m-am maturizat. Tu trebuie să produci ceva. Da, domnule. Trebuie să fie ceva diferit. Timpul merge mai departe, bătălia continuă, focul continuă; timpul de eliberare al poporului a sosit.

David

se plimba agitat înapoi și încolo și se gândea: „O, ziua aceasta fierbinte! Este atât de cald, iar Saul ar putea veni din partea aceasta, în timp ce filistenii m-ar putea ataca din partea cealaltă! O, Dumnezeule, cum se poate

Întâmpla aceasta când ungerea Ta este peste mine?"

Și

cum se tot gândea, și-a amintit de fântâna care se afla în vale, la Betleem. O, nicăieri nu era o apă atât de bună ca aceea!

Și

David se gândea: „Într-o dimineață, când îmi voi lua oile, voi merge la fântâna aceea și voi bea apă din ea. O, cât este de dulce și de bună apa aceea și cum îți stâmpără setea!"

„O,"

și-a zis apoi, simțind că îi este tot mai sete, „dacă aş avea măcar o gură de apă!" Și în disperarea lui a strigat: „Este cineva să-mi aducă puțină apă din fântâna Betleemului?"

Vitejii

lui nu știau ce era în mintea lui David, dar îl iubeau din toată inima, de aceea dorința lui a fost poruncă pentru ei. Astfel, trei dintre luptătorii lui, și-au scos săbiile, s-au furișat afară din tabără și au străbătut douăzeci și cinci de mile până la fântâna aceea. Cu siguranță, când a văzut că lipsesc, David a întrebat: „Unde sunt? Încotro au plecat? De ce și-au pus viața în pericol? Ce vor să facă?"

Ei

s-au dus chiar în ghearele morții, dar nu-i interesa pentru că fratele lor, care avea să fie împărat, era însetat și dorea apă.

O,

frate, mă întreb dacă luptătorii de astăzi ar vrea să-și croiască drum prin formalism, îndoieli și necredință, pentru a se înviora în prezența Domnului?

„Dorința

Ta, Doamne, dacă este Africa, India sau undeva pe stradă, este poruncă pentru mine, fiindcă moartea nu înseamnă nimic pentru mine. Celebritatea nu are nici o valoare, fiindcă am o singură dorință: să împlinesc voia Ta.”

Aceștia

sunt adevărații luptători care stau de partea Lui: „Chiar dacă mă numesc în tot felul, chiar dacă mă aruncă în stradă, nu mă interesează! Dorința Ta este poruncă pentru mine.” Da, acestea sunt cuvintele unui soldat adevărat.

Ce

au făcut ei? S-au luptat până când au ajuns la fântână. Au scos apă, apoi s-au întors luptându-se și croindu-și cale printre vrăjmași, până au ajuns din nou la David. Apoi, s-au înfățișat înaintea lui și i-au zis: „Iată, domnul meu!”

O,

Doamne! Un om dezonorat, urât de biserică, urât de împărat, urât de filistenii, urât aproape de toți, dar iubit și respectat de un grup mic, care îl urmau cu credincioșie deoarece știau că urma să fie împărat.

Astăzi,

cântăm cântece frumoase, ridicăm biserici mari, Îl laudăm cu imnuri, etc., dar Isus a spus: „Cu inima sunteți departe de Mine, pentru că țineți mai mult la doctrinele voastre și la poruncile omenești, decât la Cuvântul Meu.”

Lăsați

ca Duhul Sfânt să intre și să facă ceva în biserică arătând prezența lui Isus Hristos, și imediat vă vor da afară. Vedeți? Nu degeaba a spus Domnul Isus:

„Degeaba

Mă cinstesc ei, învățând ca învățătură niște porunci omenești.” (Marcu 7.7).

Dar

luptătorii adevărați Îl cred și stau alături de El pentru că au primit descoperirea.

David

a luat găleata cu apă, a privit-o și Biblia spune că a vărsat-o jos spunând: „O, Doamne, departe de mine să beau apa aceasta pentru care luptătorii mei și-au riscat viețile! Este sângele lor, de aceea nu pot s-o beau.” Și spunând aceasta, David a vărsat apa pe pământ, ca jertfă de băutură în cinstea Domnului.

El

este împlinirea Scripturilor, pentru că Isus din Betleem este Pâinea Vieții, dar tot El este și Apa Vieții. Sigur că da.

El a fost simbolizat și de David, care era împărat, și de luptătorii care au străpuns liniile vrăjmașului. Amin.

El

a biruit moartea, iadul și mormântul și Și-a vărsat propriul Sânge pentru a împlini Cuvântul din Ioan 3.16. El era Apa vie care a dat Viață unui popor muritor. Cum a făcut-o? Prin propriul Său Sânge. Cum? Vărsându-L pentru noi. Nu răsturnându-L, fiindcă acela este accident, ci vărsându-L de bună voie, la Calvar, după ce a străpuns orice linie a vrăjmașului, ca să poată fi „Coșul de Pâine” pentru lume.

De

aceea S-a născut în Betleem: pentru că acolo era centrul pâinii, iar El a fost Pâinea Vieții și Apa Vieții.

„Și

tu, Betleeme, Efrata, măcar că ești prea mic

între toți cei mari... ești doar o cetate neînsemnată, dar din tine

va ieși o Căpetenie a cărui obârșie vine din vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.”

Acesta

este motivul pentru care El S-a născut în Betleemul din Iuda. Acolo a fost leagănul Lui. Frate, știi care este leagănul în care vrea să fie astăzi? Ființa ta, inima ta, astfel încât să poată da din tine, Apa și Pâinea Vieții, unui popor însetat și flămând. El este Pâinea Vieții și Apa Vieții, adică cele două lucruri esențiale existenței omului.

Haideți

să ne plecăm capetele pentru un moment.

Ați

fost în Betleem în dimineața aceasta? I se mai spune și „Efrata”, iar „Efrata” înseamnă „Începutul Vieții.”

Hristos

a spus: *„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele.”* El este Rădăcina Vieții.

Dacă

nu ați fost niciodată în Betleem, Efrata, haideți în dimineața aceasta. Primiți-L ca Mântuitor personal și El vă va ierta păcatele. Vreți să ridicați mâna pentru El?

Spuneți:

„Doamne Dumnezeule, fii îndurător cu mine, pentru că vin din toată inima la Tine. Am venit la Betleemul Tău, la Pâinea și la Apa Ta veșnică. Da, Îl accept pe Isus Hristos ca Mântuitor personal!”

Domnul

să te binecuvânteze, tinere de acolo. Domnul să te binecuvânteze.

Mai

este cineva? Spuneți: „Vin pentru că sunt însetat. Gâtul mi-e uscat de sete. Vreau să găsesc adevărata Viață, de aceea vin chiar acum, Doamne, ca s-o primesc.”

Este

aici! Ridicați mâna și spuneți: „Eu am nevoie de ea.”

Doamne

Dumnezeule, Îți mulțumesc pentru Mesajul adus din Scriptură, și pentru că în toate simbolurile pe care le-ai pus acolo, au fost lucruri ascunse de cei înțelepți și pricepuți, dar descoperite pruncilor.

Betleemul

era cel mai mic din toate cetățile lui Iuda, dar a fost plăcerea lui Dumnezeu să-L ridice din locul acela neînsemnat pe Cel ce era Cărmuitorul Israelului.

Doamne

Dumnezeule, dintr-un grup mic de oameni care au fost spălați în Sângele lui Isus Hristos, Tu faci o mărturie vie că Hristos vine din nou, ca să cărmuiască toate popoarele cu un toiag de fier.

Tată,

Te rog să ai milă de toți cei prezenți aici și să ne ajuți pe toți să venim la Betleemul Tău. Noi am cântat: „Veniți, voi toți cei credincioși, veniți la Betleem.”

Doamne,

fă-i pe oameni să înțeleagă că nu trebuie să meargă în micuțul orășel, care este numai un simbol, ci trebuie să meargă la realitate, la Isus Hristos, Pâinea lui Dumnezeu și Pâinea Vieții.

Primește-i

în Împărăția Ta, Doamne, pe cei care au ridicat mâinile, fiindcă L-au primit prin credință. Prin credință au ridicat mâinile și prin credință, cred că-i vei primi.

Păstrează-i,

Doamne, la Betleem, unde nu se vor rătăci niciodată și de unde nu vor putea pleca, așa cum a făcut Naomi. Dacă vremurile vor fi rele, ajută-i să rămână la Betleem.

Te

rog să ai milă de cei bolnavi și de suferinzi, fiindcă au nevoie de atingerea Ta vindecătoare.

O,

Doamne, Tu ai restituit Betleemul în toată slava lui de pe vremuri! Tu ai restituit totul, chiar la vremea secerișului, când a ajuns Naomi acasă, de aceea Tată, Te rugăm s-o aduci înapoi pe fiecare Naomi și pe toți cei care sunt în nevoi, pentru că este chiar timpul secerișului.

Marea

turtă de orez care a fost văzută în acel vis, s-a rostogolit la vale peste tabăra vrăjmașului. Rugămintea mea este să aduci acea turtă, chiar acum, în această clădire și aceasta să fie ca un legământ pentru bolile oamenilor și pentru păcatele lor. Te rog să vindeci orice persoană care stă în prezența divină.

Doamne,

eu simt... poate este numai simțământul meu, dar simt că ești aproape. Eu cred că ești aici, și nu spun aceasta numai ca să audă oamenii, deoarece Tu cunoști inimile oamenilor.

Rugămintea

mea este să-i ajuți să prindă viziunea, astăzi, ca să vadă că Tu, Fiul lui Dumnezeu, Împăratul uns, ești în mijlocul nostru. Mă rog ca ei să primească aceasta în sufletul lor și astfel să fie vindecați de suferințele lor, în Numele lui Isus Hristos, Fiul Tău. Amin.

Eu

cred că toate Cuvintele Sale sunt de inspirație divină. Cred că El nu este „Eu am fost” sau „Eu voi fi”, ci El este „Eu sunt”, adică este mereu Același, o Prezență continuă. Și cred că El este chiar acum în mijlocul nostru.

Voi,

care ați ridicat mâna, găsiți-vă o biserică și fiți botezați în Numele lui Isus Hristos. Chemați-L pe Dumnezeu să vă spele păcatele și să vă ajute să credeți că El vine în curând. Da, El trebuie să vină pentru a doua oară.

De

asemenea, cred că El este aici ca să-i vindece pe cei bolnavi și ca să facă bine celor suferinzi, de aceea nu este nevoie să ne rugăm pentru fiecare în parte. Eu am dovedit aceasta aseară. Acolo era un tânăr care acum stă aici și mă privește. El zăcea pe pat de câteva zile și avea gâtul atât de umflat încât abia mai putea să înghită. Avea și temperatură, așa că le-a zis părinților săi:

„Trimiteteți

după fratele Branham, ca să vină să se roage pentru mine.” Ei n-au vrut însă să mă deranjeze, deoarece știau că sunt foarte ocupat, dar Ceva m-a călăuzit pe mine să merg la ei.

În timp ce stăteam cu ei, părinții au încercat să-i dea să mănânce. I-au adus un ou moale și câteva boabe de fasole zdrobite mărunț, dar după ce a încercat în zadar, să înghită ceea ce i se adusesse, a împins farfuria la o parte. Eu stăteam acolo și priveam scena fără să mă rog, dar atunci s-a întâmplat ceva ce nu pot explica oamenilor, așa că m-am gândit: „Doamne, este aproape de sfârșitul anului și știu că urmează ceva. Aceasta este?” Apoi am continuat cu voce tare și o spun și acum: „Știu că ești aici!” Imediat, tânărul s-a întors, a luat o îmbucătură, apoi alta și alta, până când a mâncat tot ce i se adusesse. După aceea, s-a îmbrăcat, s-a urcat în mașină și a plecat de acasă.

O,
El este Dumnezeu și este prezent!

Într-una din zile, când au făcut această ultimă fotografie, când L-am văzut stând acolo, am privit și mă gândeam: „Ei bine, L-am văzut pe Îngerul Domnului și știu că a fost minunat!” Apoi, cam pe la ora trei dimineața, m-a trezit, mi-a spus tot ce va fi și mi-a explicat totul, apoi mi-a arătat lucruri pe care nu le-am mai văzut. O, ce mângâiere a fost pentru mine faptul că am știut că El era acolo!

El este aici. Prezența Domnului a fost acolo ca să-i vindece pe bolnavi și este aici ca să aducă iertare păcătoșilor. Prezența Domnului este în mijlocul poporului Său. El este Betleemul lui Dumnezeu plin de Pâine și de Apă. Sunt atât de bucuros pentru aceasta, voi, nu? Da, sunt bucuros pentru că avem un loc unde să venim să mâncăm și să trăim veșnic.

Domnul să vă binecuvânteze. Ai vrut să spui ceva, frate Neville? (Nu).

Haideți

să stăm puțin în picioare și să cântăm cântecul nostru de despărțire: „la Numele lui Isus cu tine.”

Câți

Îl iubesc pe Domnul? Să vă văd mâinile ridicate. Acum lăsați-le jos, dați mâna cu cel de lângă voi și spuneți: „Domnul să te binecuvânteze, călătorule!”

Așa.

Apoi în jur... Așa vă veți cunoaște unul pe celălalt. În ordine.

Haideți

să privim spre cer și să cântăm acest cântec.

-

Amin -